

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

น้ําหมักชีวภาพ

คุณแม่ของแต้ม
(ผศ.สดใส ชันติวรพงศ์)

SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY

น้ำหมักชีวภาพ*

คุณแม่ของแต้ม
(ผศ.สดใส ชันติวรพงศ์)

เกริ่น

ถ้าใครจะกล่าวหาว่าข้าพเจ้าเป็นคนขี้เกียจ ข้าพเจ้าก็ไม่ปฏิเสธ และขอยอมรับอย่างคุณะณี ว่าข้าพเจ้าคิดเสมอเรื่องการประหยัด โดยเฉพาะการประหยัดทรัพยากรและประหยัดพลังงานทุกรูปแบบ เราอยู่ในยุคที่ต้องใช้ทรัพยากรและพลังงานทุกอย่างอย่างคุ้มค่า ในเมื่อข้าพเจ้าได้ใช้เวลาและพลังงานไปมากเกี่ยวกับการปาฐะการเรื่องน้ำชีวภาพ ทั้งในหมู่เพื่อนร่วมงาน และนักศึกษาที่ข้าพเจ้าสอนวิชาวิถีไทย ที่สถาบันราชภัฏสงขลา และวิชาพื้นฐานอารยธรรมไทยที่สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ เมื่อท่านบรรณาธิการวารสารวิชาการ ชื่อเจลา เอ๊ย ชื่อเสลา ขอให้ข้าพเจ้าเขียนบทความวิชาการเกี่ยวกับภูมิปัญญาไทย เพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารดังกล่าว ข้าพเจ้าจึงขอประหยัดพลังงานในการเขียนบทความเรื่องใหม่ด้วยการมอบข้อเขียนเกี่ยวกับน้ำหมักชีวภาพที่ข้าพเจ้าเคยส่งตีพิมพ์ใน ไททรรศน์ สารประชาสัมพันธ์ของโปรแกรมวิชาภาษาไทย ซึ่งแรก ๆ ก็แค่ตั้งใจให้มีตรสหายอ่านประกอบการใช้น้ำชีวภาพที่ข้าพเจ้าให้ทดลองใช้เป็นตัวอย่าง แต่ปรากฏว่าหลังจากนั้น ข้าพเจ้าได้รับคำถามทางโทรศัพท์จากผู้อ่าน ไททรรศน์

* ตีพิมพ์ครั้งแรกใน ไททรรศน์ ฉบับประจำวันที่ 16 มิถุนายน 2544 และฉบับประจำวันที่ 1 กรกฎาคม 2544

หลายรายเกี่ยวกับการทำและการใช้น้ำชีวภาพ ข้าพเจ้าจึงคิดว่าเรื่องนี้จึงยังไม่น่าจะตกยุค เมื่อระดับบนของโปรแกรมวิชาภาษาไทย คือคณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ให้ความสนใจเกี่ยวกับภูมิปัญญาไทย น้ำหมักชีวภาพ จึงพอมีคุณสมบัติเข้าข่ายให้ส่งเข้าเวที ช่อเสลา ได้ ข้าพเจ้าจึงตบแต่งลูกสาวคนนี้อีกนิดหน่อย พอให้มีบรรยากาศว่าด้วยวิชาการ โดยการนำข้อเขียนของนักศึกษาที่ข้าพเจ้าให้บันทึกเกี่ยวกับการทำและทดลองใช้น้ำชีวภาพมาลงประกอบไว้ด้วยส่วนเนื้อหาอื่น ๆ จะยังคงลีลาเดิมเหมือนที่ปรากฏตัวครั้งแรกใน *ไททรรศน์* เพื่อคงบรรยากาศภูมิปัญญาไทยแบบลูกทุ่งไว้อย่างเดิม หวังว่าท่านผู้อ่านคงไม่ถือสาหาความ หรือกล่าวหาว่าข้าพเจ้าย้อมแมวขาย เพราะถึงอย่างไรลูกแถมกับน้อง ๆ ของเขาก็คงจะไม่ยอมให้คุณแม่ทำอย่างนั้นแน่ ๆ

เข้าเรื่อง

ตอนที่ 1 น้ำหมักชีวภาพ

ระยะหลัง ๆ มานี้มักมีผู้ถามข้าพเจ้าเสมอว่าตอนนี้กำลังทำอะไรอยู่ ถ้าตอบเพื่อนฝูงที่ค่อนข้างสนิทสนม ก็จะตอบที่เล่นที่จริง ว่ากำลังวิจัยการใช้ชีวิตยุคเศรษฐกิจพอเพียง ตั้งใจว่าศตวรรษใหม่ขอใช้ชีวิตสันโดษเรียบง่าย ฟังภูมิปัญญาไทยอาศัยธรรมชาติเป็นเพื่อนชีวิตให้มากที่สุด บางคนได้ยินอย่างนี้อาจเกิดอาการขย้อน แหม แกพูดเหมือนท่องหนังสือ อะไรทำนองนี้ แต่ขอยืนยันว่าที่พูดนี้เป็นความจริงที่เดียว ตอนนี้ข้าพเจ้ากำลังใช้ชีวิตของตัวเองเป็นห้องทดลองการใช้ชีวิต ให้มีความสุข โดยไม่ต้องอาศัยปัจจัยเงินทองให้มากนัก และข้าพเจ้าก็พบว่า การได้นำสิ่งที่เสมือนไร้ประโยชน์มาทำให้เกิดประโยชน์ได้นั้นทำให้สุขใจได้อย่างน่าอัศจรรย์จริง ๆ

วันนี้ (14 มิถุนายน 2544) ข้าพเจ้าได้รับเอกสารเชิญชวนให้ไปร่วมเสวนา หัวข้อ What Are We Doing With Our Lives? แปลความเป็นไทยว่าเรากำลังทำอะไรกับชีวิต ความหมายง่าย ๆ ก็คือเราใช้ชีวิตดีพอแล้วหรือยัง ข้าพเจ้ารู้สึกหัวข้อน่าสนใจ แต่ไม่น่าตื่นเต้น เพราะทุกวันนี้ แม้ไม่เคยถามตัวเองว่ากำลังทำอะไรอยู่ แต่ก็ได้สังเกตความรู้สึกของตัวเอง กับทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้กระทำ และค่อนข้างพอใจกับสิ่งที่ได้ทำ วันนี้สิ่งที่ฮอตสุด ๆ ไม่ใช่เรื่องราวเกี่ยวกับลูกแถมกับน้อง ๆ ของเขาแล้วละ แต่ไม่ได้หมายความว่าลูก

แต่กับน้อง ๆ จะหมดความหมายไปจากใจคุณแม่นะคะ แต่ต้องพักเรื่อง
แมว ๆ ไว้ก่อน เพราะคุณแม่กำลังสนุกกับการค้นพบสิ่งใหม่จากเรื่องเก่าที่เรา
ไม่ค่อยรู้เรื่อง หรือไม่คอย สนใจ เอาเป็นว่าตอนนี้มาเข้าเรื่องกันเลยดีกว่า

ในรอบสัปดาห์นี้ ข้าพเจ้าต้องอธิบายสรรพคุณของน้ำชีวภาพ ให้
ญาติมิตรหลายคนหลายกลุ่มฟัง จนรู้สึกว่าคุณจะต้องบรรยายใส่แถบอัดเสียง เปิด
ประกอบการแจกจ่ายน้ำชีวภาพ ก็พอดีนึกได้ว่าไททรรศน์เพื่อนเก่าน่าจะเป็น
เวทียชยายความเกี่ยวกับเรื่องน้ำชีวภาพ ซึ่งบางท่านได้รับตัวอย่างไปแล้ว แต่
ไม่แน่ใจว่าจะเอาไปอาบหรือดื่มดี ถ้าอย่างนั้นก็อย่ารอ ๆ รึ ๆ ไปรดอ่านต่อไป

น้ำชีวภาพคืออะไร ข้าพเจ้าไม่ทราบเรื่องราวของน้ำชีวภาพในแง่
วิชาการ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ทดลองในห้องวิทยาศาสตร์ ได้แต่ประมวลจาก
ความเข้าใจและ ประสบการณ์ ว่าสิ่งที่เรา ๆ เรียกกันว่าน้ำชีวภาพนั้น น่าจะ
หมายถึงน้ำหมักที่ได้จากส่วนผสมของสารชีวภาพต่าง ๆ อย่างเช่น พืช ผัก หญ้า
ผลไม้ และแม้แต่ปลาหรือเศษอาหาร หมักกับน้ำ และน้ำตาล (ถ้าจะให้ดีควร
ใช้น้ำตาลทรายแดง ที่คนบ้านเราเรียกน้ำตาลขี้ม้าหรือกากน้ำตาลเพราะไม่มี
สารฟอสฟอรัส) ซึ่งเมื่อหมักไว้สักกระยะหนึ่ง (ห้าสัปดาห์ขึ้นไปยิ่งดี) สามารถ
นำน้ำหมักที่ได้ไปใช้ประโยชน์ได้หลายอย่างอย่างที่ท่านอาจคาดไม่ถึง

ประสบการณ์ของข้าพเจ้าเกี่ยวกับน้ำชีวภาพ ข้าพเจ้าเคยได้ยินได้
ฟังเรื่องราวของน้ำชีวภาพมานานแล้ว แต่ไม่ได้สนใจเป็นพิเศษ เพราะคิดว่า
น่าจะไม่สะดวก เพราะต้องทำตามสูตรส่วนผสมตามเอกสารที่ได้รับแจก หรือ
ที่ได้ยินได้ฟังมาว่าเศษผักหรือผลไม้ 3 ส่วน น้ำตาล 1 ส่วน น้ำ 1 ส่วน คนที่
ชอบทำอะไรตามสบาย ๆ อย่างข้าพเจ้า ถ้าต้องให้มันนั่งขังดวงวัดอยู่บ่อย ๆ รู้สึก
ว่าไม่ค่อยถูกกับจริต ทั้ง ๆ ที่ถ้าทำอย่างนั้นได้ย่อมเป็นเรื่องดี เพราะเป็น
มาตรฐานและรับประกันความสำเร็จได้แต่จริตข้าพเจ้านั้นเป็นประเภทแม่ครัวไทย
ทำอะไรก็แค่กะ ๆ คะเนเอา (สำนวนบ้าน ๆ คือ ตม ตม เอา) แล้วก็สังเกต
การเปลี่ยนแปลง ตมกลืน หรือชิมรสอะไรทำนองนั้น

แล้ววันหนึ่ง ทุกอย่างก็กลายเป็นเรื่องง่ายมาก เมื่อข้าพเจ้ามีเศษ
สับปะรดที่เหลือจากการคั้นน้ำสับปะรด รวมทั้งเปลือกและไส้สับปะรดรวม ๆ
กันได้ราวหนึ่งกิโลกรัม ย่อม ๆ หลังจากเททิ้งไปหลายครั้งหลายคราแล้ว วันนั้น

เกิดอาการเสียชีวิต จึงเอาเศษสับประรดเทใส่ภาชนะมีฝาปิด (ควรเป็นถังพลาสติกมีฝาเกลียวปิด) เติมน้ำตาลลงไปหนึ่งกิโลกรัม เติมน้ำพอประมาณ วันต่อ ๆ มาพอมีเปลือก หรือเศษผลไม้ หรือผลไม้กลั้ว ๆ จะเนา ขำพเจ้าก็เติมน้ำลงไปในถังเรื่อย ๆ เมื่อเวลาผ่านไปราวห้าสัปดาห์ น้ำหมักเริ่มมีกลิ่นและรสเปรี้ยว คล้าย ๆ กลิ่นน้ำส้มสายชู ขำพเจ้าลองชิม ก็รู้ว่ารสเปรี้ยว ยูรగా! นี่มันน้ำส้มสายชูชัด ๆ แต่ได้สิ่งที่มีลักษณะใกล้เคียงน้ำส้มสายชู ความรู้เดิม ๆ ที่ขำพเจ้าเคยรับรู้ หรือเคยอ่านจากหนังสือก็หลังไหลเข้ามาในสมอง แล้วบททดลองใช้น้ำหมักก็เกิดขึ้น นอกเหนือจากการผสมน้ำแล้วรดต้นไม้ อย่างที่หลาย ๆ ท่านได้ทำกันอยู่แล้ว ซึ่งว่ากันว่าทำให้ต้นไม้ได้ฮอร์โมน ช่วยให้รากใบแข็งแรง และกำจัดศัตรูพืชได้ด้วย

ขำพเจ้าใช้เปลือกหรือเศษผลไม้เป็นวัสดุหลักในการหมัก เพราะขำพเจ้าไม่ได้เป็นเกษตรกรที่ต้องใช้ปุ๋ยจำนวนมาก ซึ่งอาจใช้หญ้า หรือเศษพืชผักเป็นวัสดุหลัก ขำพเจ้าเน้นการใช้น้ำชีวภาพภายในบ้าน ต้องการกลิ่นกรุ่นของผลไม้ และต้องการกำจัด “ขยะ ผลไม้” อย่างได้ประโยชน์ และประหยัดค่าใช้จ่ายบางส่วนในบ้าน ส่วนความสบายใจที่ได้ใช้ ได้แจกจ่าย และเผยแพร่สิ่งดี ๆ ที่เราทำได้เองนั้นย่อมเกินคำบรรยายอย่างแน่นอน

ขำพเจ้าเคยอ่านนวนิยายรัสเซีย พูดถึงการดูแลคนป่วยในยุคที่วิทยาศาสตร์การแพทย์ยังไม่เจริญ ยังไม่มีสาร antiseptic ยังไม่มียาเคมีฆ่าเชื้อใช้กัน การจะดับกลิ่นเหม็นอับในห้องผู้ป่วยที่มีทั้งน้ำลาย เสมหะ น้ำหนอง ฯลฯ เขาใช้น้ำส้มสายชูพ่นดับกลิ่นและทำความสะอาดห้อง ขำพเจ้าเลยคิดว่า น้ำหมักโฮมเมด (Home-made) นี้ น่าจะใช้ประโยชน์ทำนองเดียวกันได้ ขำพเจ้าจึงแบ่งให้เพื่อนบ้านที่เลี้ยงไก่ไปผสมน้ำสาดไล่ไก่ ปรากฏว่าได้ผลชะงัด สามารถดับกลิ่นขี้ไก่ และไม่เป็นอันตรายกับลูกไก่ด้วย ส่วนในบ้านขำพเจ้าก็ใช้น้ำหมักผสมน้ำถูพื้น ล้างห้องน้ำ ชัดอ่างน้ำ ชัดเครื่องเงินเครื่องทองเหลือง ล้างภาชนะที่มีคราบน้ำมัน ตลอดจนใช้รดส้วมซึ่งช่วยลดการอุดตันของท่อน้ำและถังส้วม เพราะจุลินทรีย์จะกินสิ่งปฏิกูลเป็นอาหาร เหลือแต่น้ำซึ่งจะไหลออกมาตามท่อน้ำเสีย สรุปว่าการขจัดกลิ่นอับขึ้น ล้างคราบมัน คราบไหม้ คราบสกปรก ตลอดจนการกำจัดสิ่งปฏิกูลในถังส้วม น้ำหมักช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายและลดการใช้สารเคมีในบ้านได้มาก

นอกจากใช้น้ำหมักดับกลิ่นขจัดคราบตามความรู้ที่ได้จากนวนิยายแล้ว ข้าพเจ้าก็นึกต่อไปว่าคนไทยสมัยที่ยังไม่รู้จักผงซักฟอก เมื่อจะซักผ้าฝ้าย หรือผ้าไหม เขาจะแช่ผ้าไหมด้วยน้ำผสมน้ำส้มสายชู หรือไม่ก็แช่น้ำมะพร้าวทิ้งไว้สักสามสี่คืน น้ำมะพร้าวจะกลายเป็นน้ำส้ม จากนั้นจึงซักผ้าด้วยน้ำสะอาด ผึ่งลมไว้ ผ้าจะสีสดใส กลิ่นสะอาดและเนื้อเบา ข้าพเจ้าจึงเลิกแช่ผ้าฝ้ายผ้าไหมด้วยน้ำยาปรับผ้านุ่ม หันมาใช้วิธีที่คนโบราณทำกัน แต่แทนที่จะใช้น้ำส้มสายชูหรือน้ำมะพร้าว ข้าพเจ้าใช้น้ำหมัก ผลเป็นอย่างไร ท่านผู้อ่านคงพอจะเดาได้จากนั้นข้าพเจ้าจึงผสมน้ำชีวภาพในถังซักผ้าชนิดอื่น ๆ รวมทั้ง กาละมังแช่ถุงเท้าของหลาน ๆ ซึ่งยังคงใช้ผงซักฟอกอยู่บ้าง การซักผ้าที่มีคราบสกปรกมากอย่างถุงเท้านักเรียน ก็ไม่เป็นเรื่องน่าเบื่ออีกต่อไป เพราะเรามีไฮเตอร์ทำเองใช้ ไม่กัดมือ กลิ่นไม่กัตจุก และขยี้ได้เบามืออีกต่างหาก

ที่บ้านนอกจากมีแมวแล้ว ยังมีสุนัขมาขออาศัยอีก 2 ตัว ใคร ๆ ก็รู้ว่าหมากับเห็บนั้นแยกกันไม่ค่อยออก การจับเห็บไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับสายตาคณวิยสาวมาก ๆ อย่างข้าพเจ้า ครั้นจะไปซื้อน้ำยาไล่เห็บมาผสมน้ำอาบให้ลูกตาลกับลูกเตี้ย ก็ซีซีละตั้ง 30 บาท และต้องอาบกันบ่อย ๆ อย่างกระนั้นเลย ลองชะโลมน้ำชีวภาพก่อนอาบน้ำให้ตาลกับเตี้ย ดูซิว่าผลจะเป็นอย่างไร ตอนนั้นหนูตาลหนูเตี้ยนอนหลับสบาย ไม่ค่อยมีอาการใช้ขาหน้าติดก็ตำรตามตัวให้เห็นเหมือนก่อน ๆ และผลเออ ๆ ถ้าข้าพเจ้าจับเห็บได้ก็แช่มันด้วยน้ำชีวภาพ แทนการแช่ด้วยน้ำมัน นี่ก็ประหยัดน้ำมันที่ซื้ไปได้หลายกะตั้งค์ (หมายเหตุบางท่านอาจสงสัย ว่าทำไมต้องแช่เห็บในน้ำมัน - ส่วนนฝรั่งเศส - ก็เพื่อจะได้มันใจว่ามันตายแห้งแก่และไขมันจะไม่แพร่ไปเกิดลูกเกิดหลานอีกนะคะ)

ข้าพเจ้าเกรงใจบอโกไททรรศน์ เพราะได้ข่าวมาว่าฉบับนี้ไททรรศน์อ้วนหลายหน้าแล้วกำลังจะเกินงบจัดพิมพ์ ทั้ง ๆ ที่ใจเต็น้อยากสาธยายประโยชน์มากหลายของน้ำหมักมหัศจรรย์ที่อาจทำให้บ่าว ๆ สาว ๆ ที่รักสวยรักงามตาโต ก็จำใจต้องขยี้ไว้แค่นี้ คุณ ๆ ที่อยากรู้เรื่องน้ำหมักตอนต่อไป ก็รออ่าน (ตอน 2) เกิดเอย

ตอนที่ 2 น้ำหมักชีวภาพครบวงจร

คุณผู้อ่านที่ช่างสังเกต คงจะเห็นว่าหัวเรื่อง “น้ำหมักชีวภาพ” ฉบับนี้มีคำสร้อยห้อยท้ายตามมาด้วย ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะผลการทดลองใช้ ทำให้

ข้าพเจ้ามั่นใจที่จะใช้คำนี้ต่อท้ายเข้าไปด้วย เมื่อฉบับที่แล้ว ข้าพเจ้าได้จาระโนถึงสรรพคุณของน้ำชีวภาพในแง่การทำความสะอาด เช็ดถูจัดคราบสกปรกต่าง ๆ บรรดาผีในบ้าน (ซึ่งเพื่อนบ้านของข้าพเจ้าเพิ่งมารายงานเพิ่มเติมเมื่อวันที่ 18 มิถุนายน - วันที่ท่านกล้าณรงค์ จันทิก กับท่านนายกรัฐมนตรีกักฉิน ชินวัตร ทำให้ศาลรัฐธรรมนูญเป็นที่รู้จักของชาวบ้านชาวช่องอย่างกว้างขวาง - ว่าน้ำอัศจรรย์ของเราใช้เช็ดกระจก เช็ดโซฟาร์ ได้ผลอย่างน่าทึ่ง) รวมถึงการซักล้างเสื้อผ้า ข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ ไปแล้ว

วันนี้ข้าพเจ้าจะเล่าถึง ประสบการณ์การทดลองใช้เกี่ยวกับเรื่องอื่น ๆ ต่อไปข้าพเจ้าพอใจมากที่หลาน ๆ ในบ้านมีนิสัยเป็นนักทดลองน้อย ๆ ไม่ต่างจากข้าพเจ้า บางทีเราอาจจะมีธรรมชาติอย่างนี้อยู่ในยีน วันหนึ่งหลานสาวของข้าพเจ้ากลับจากไปเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยอะไรบางอย่าง ที่ชายทะเลไหน ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ซักถาม แต่โดนรินกัดมาหลายพริ้ว ใครที่มีประสบการณ์โดนรินทะเลกัด และแพ้พิษมัน คงพอจะนึกออกว่าเราคั้น และปวดแสบปวดร้อนมากแค่ไหน มีหน้าซำตุ่มรอยแผลจากพิษรินนี้ก็จะหายใช้เวลานานมาก (สำนวนฝรั่งอีกแล้ว) บางรายกลายเป็นแผลเป็น อย่างที่ปรากฏอยู่บนตัวข้าพเจ้ามาจนทุกวันนี้ หลานข้าพเจ้าไปแอบทำอะไรกับน้ำชีวภาพซึ่งมีอยู่ประจำในห้องน้ำ และตามมุมต่าง ๆ ในบ้านข้าพเจ้าไม่ทราบได้ แต่พอรุ่งเช้า เธอ ชี้ให้ข้าพเจ้าดูตามเนื้อตามตัวซึ่งยังมีรอยผื่นแดงอยู่ บอกว่าน้ำชีวภาพทำให้อาการปวดแสบปวดร้อนน้อยลง และวันต่อมาตุ่มรอยแผลก็หาย

จากนั้นเป็นต้นมา หลานข้าพเจ้าหายใจเข้า-ออกเป็นน้ำชีวภาพ แทบทุกวันที่ออกจากบ้านเป็นต้องหยิบน้ำชีวภาพติดมือไปด้วยวันละขวด ว่าเอาไปฝากเพื่อน ๆ ที่ทำงานพร้อม ๆ กันนั้นก็แนะนำให้ข้าพเจ้าทดลองใช้น้ำหมักเช็ดหน้า ว่าหน้าเป็นฝ้าอย่างน่านี้หายหมดแหละ ข้าพเจ้าสังเกตหน้าตาหลานซึ่งพอจะเดาได้ว่า หล่อนได้ทดลองใช้กับใบหน้าตัวเองมาแล้ว ข้าพเจ้าจึงไม่ลังเลที่จะทำตามเด็กบ้าง เป็นอันว่า น้ำหมักของเราเริ่มได้ขยับฐานะมาอยู่ใกล้ตัวเรามากขึ้น เมื่อไหน ๆ จะเช็ดหน้าแล้ว ก็ลองชะโลมเส้นผมดูบ้างเป็นไร ก็ทำตามคนโบราณอีกนั่นแหละอันที่จริงก็ไม่โบราณนักหรอกเพราะเมื่อไม่กี่ปีก่อน ข้าพเจ้าได้ดูสารคดีเรื่อง *อาณาจักรสิบสองพันนา* ที่บริษัทแปซิฟิกคอมมิวนิเคชั่นจัดทำถ่ายภาพสาว ๆ ชาวไทยลือในสิบสองพันนากำลังสระผมกันในแม่น้ำโขง

อย่างสบายอกสบายใจ สาว ๆ แต่ละนางผมยวแทบถึงตาตุ่ม เส้นผมดำสลวยต่างเกล้ามวยให้ตกลงถ่ายภาพอย่างภูมิใจ เธอเหล่านั้นเปิดเผยเคล็ดไม่ลับที่ทำให้เส้นผมงามนี้ว่าอยู่ที่น้ำแช่ข้าวเหนียว ซึ่งทิ้งไว้สักสอง-สามคืน แล้วเอามาหมักและสระผม กระบวนการก็ทำนองเดียวกับแช่ผ้ากับน้ำมะพร้าวทิ้งไว้สักสาม-สี่คืน แล้วข้าพเจ้าจะรอข้าวอยู่ทำไม แม้สาวมากแล้วก็อาจกลับเป็นสาวน้อยได้ด้วยเส้นผมดำโดยไม่ต้องย้อมข้าพเจ้าก็เลยชะโลมศรีษะด้วยน้ำชีวภาพ จากนั้นขัดก็ขัดเนื้อขัดตัวไปเสียทีเดียว (ถ้าจะให้ดีควรหมักทิ้งไว้สักระยะ) คิดว่าน้ำชีวภาพถ้าไม่พื่ก้น้องของน้ำมะขามเปียกที่บางท่านอาจใช้ขัดผิวอยู่แล้ว แต่ลึก ๆ ข้าพเจ้าเชื่อว่าน้ำหมักน่าจะมึเกลือแร่ วิตามินผสมอยู่มากกว่า เพราะเป็นส่วนผสมของกรดผลไม้หลายชนิด และที่สำคัญคือใช้สะดวกกว่าด้วย

อันที่จริง การจะงามมากขึ้นหรืองามน้อยลง ไม่ใช่ประเด็นสำคัญสำหรับข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ากำลังทดลองเดินตามรอยคนไทยสมัยก่อน เพื่อพิสูจน์ว่าหลายสิ่งหลายอย่างเราอาจทำใช้ได้เอง แม้ว่าส่วนใหญ่ เราต้องพึ่งพาอาศัยสิ่งผลิตจากร่างกายและพลังสมองของคนอื่น แต่การใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า เป็นวิถีไทยแท้แต่โบราณ ที่เราน่าจะได้นำมาใคร่ครวญ ในยุคที่ทรัพยากรเริ่มขาดแคลน จนคำ Reuse -Recycle เป็นศัพท์ฮิตติดอันดับในหมู่ผู้สนใจเกี่ยวกับเรื่องสิ่งแวดล้อม และสิ่งนี้เป็นสิ่งที่บรรพบุรุษเราได้กระทำมาแล้วช้านาน

การทดลองของข้าพเจ้ายังไม่หมด หลานเล็ก ๆ ที่ผิวหนึ่งพุงพองตามกันเพราะปัสสาวะรดกางเกงแล้วหมักหมมเพราะช่วงปิดภาคเรียนเขาไปอยู่กับยายในชนบทกลับมาบอกว่าลำเห็งกั๊ด ข้าพเจ้าไม่รู้จักว่าลำเห็งคืออะไร แต่หลานบอกว่าอยู่ในคอกไก่ ข้าพเจ้าก็เลยสันนิษฐานว่าเขาอาจหมายถึงโรตามตัวไก่ แต่จริง ๆ แล้วข้าพเจ้ารู้ว่ามันเป็นแผลพุพอง เพราะการหมักหมมมากกว่า ข้าพเจ้าจับหลานล้างตัวด้วยน้ำชีวภาพก่อนอาบน้ำ หลังจากทำไปได้สามวันหลานโทรศัพท์คุยกับแม่ บอกว่าตอนนี้กันเรียบ ไม่มีตุ่มแล้ว เพราะอาบน้ำชีวภาพ

ข้าพเจ้าพิจารณาการใช้ชีวภาพภายนอกมานานพอสมควร จนกระบวนการสุดท้ายเมื่อความคิดชัดเจน ข้าพเจ้าใจกล้าถึงขนาดลองผสมน้ำดื่มและใช้ดื่มปลาแทนน้ำตาลตะโหนด ซึ่งเพื่อนบ้านและหลาน ๆ ของข้าพเจ้าก็เห็นตรงกันว่ารสดี ต่อไปนี้ข้าพเจ้าอาจไม่ต้องซื้อน้ำส้มสายชูเข้าบ้านเลยก็ได้ เพราะตอนนี้เรามีถึงน้ำส้มใหญ่ในบ้านถึงสองถัง

ความคิดและความเชื่อเบื้องหลังการทำและใช้น้ำชีวภาพ ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่เป็นคนที่ยึดอะไรง่าย ๆ โดยไม่ได้ไตร่ตรองและพิสูจน์หรือทำตาม ๆ กันไป และเรื่องน้ำหมักชีวภาพนี้ ข้าพเจ้าเชื่ออย่างสนิทใจว่าเป็นน้ำที่มีประโยชน์มหาศาล เพราะข้าพเจ้าเชื่อภูมิปัญญาของคนโบราณ และเมื่อข้าพเจ้าได้ทดลองและเห็นผลด้วยตัวเอง ข้าพเจ้าจึงกล้าที่จะนำประสบการณ์ทั้งหลายมาบอกกล่าวแก่มิตรสหาย เพราะข้าพเจ้ายังชินกับนิสัยไทย ๆ มีอะไรดี ๆ ก็ต้องแบ่งปัน อันว่าเรื่องสิทธิบัตรนั้นเป็นวิถีตะวันตกที่ต่อไปอาจเข้ามาครอบงำวิถีไทย และทำให้ “ความโอบอ้อมอารี มีอะไรก็แบ่งปัน” จางหายไปจากสังคมไทย เท่าที่ข้าพเจ้าแจก ๆ อยู่นี้อาจมีบางคนแอบ ๆ คิด ว่าข้าพเจ้ากำลังวางแผนการตลาด แจกฟรีก่อนแล้วค่อยขายทีหลัง ซึ่งขอให้เชื่อว่าที่ทำ ๆ อยู่ไม่ได้คิดเรื่องค้าเรื่องขาย หรือจะเปิดบริษัทใหญ่ในอนาคต ข้าพเจ้าทำเพราะข้าพเจ้าสนุกที่จะทดลอง และอยากมีส่วนทำให้สิ่งที่เลือนหายไปจากสังคมไทยให้กลับมามีที่ทางอยู่ในบ้านของคนไทยบ้างเท่านั้นเอง และถ้ามีเพื่อนร่วมขบวนการมาก ๆ เราก็คงได้มีเรื่องสนุกอื่น ๆ มาแลกเปลี่ยนกันต่อไป

เพื่อนบางคนตั้งใจเรื่องความสกปรกของเปลือกผลไม้ และผลไม้เน่า ข้าพเจ้าไม่อาจอธิบายได้โดยการแยกแยะชนิดของจุลินทรีย์ แต่ข้าพเจ้ามีหลักคิดตรงที่เชื่อสิ่งที่คนรุ่นก่อน ๆ เคยใช้ได้ผลมาแล้ว เป็นเบื้องต้น จากนั้นข้าพเจ้าก็พิจารณาด้วยสามัญสำนึก ว่าเปลือกผลไม้ที่กินได้ ก็เกิดจากสารที่เป็นเนื้อผลไม้ แต่เพื่อปกป้องเนื้อใน ผลไม้จึงต้องมีเปลือกแข็งหุ้ม ถ้าเปลือกผลไม้เน่าเราก็กินเปลือกไปด้วย อย่างแตงกวา หรือชมพู่ หรือมะม่วงอ่อน ๆ ฯลฯ ที่เราไม่กินเปลือกเพราะมันแข็ง แต่เมื่อหมักเราไม่ต้องเคี้ยวเปลือก สารมีประโยชน์จากเปลือกถูกสกัดละลายอยู่ในถังหมัก แร่ธาตุ วิตามิน จากผลไม้ นานาชนิดรวมอยู่ในที่เดียวกัน อย่างนี้แล้วน้ำหมักของเราจะไม่พิเศษกว่าน้ำที่สกัดจากผลไม้ชนิดเดียวกันให้มันรู้ไป เกี่ยวกับธาตุของต้นไม้นี้ ข้าพเจ้าต้องขอเวทิววันหลัง เพราะข้าพเจ้าชอบใจแนวคิดของบิเชรอน หมัดหลี่ ยอดเกษตรกรแห่งบ้านเขาพระ อำเภอรัตนภูมิ ที่อธิบายอย่างน่าฟังว่าทำไมจึงปลูกต้นไม้สี่ชนิดในหลุมเดียวกัน แต่เรื่องนี้ต้องรอไปอีกหน้อยละ

เพื่อนอีกคนกลัวสารเคมีที่ตกค้างอยู่ตามเปลือกผลไม้ข้อนี้อีก ข้าพเจ้าเคยฟังรายการโทรทัศน์พูดถึงน้ำส้มสายชู ว่ามีไอโซนมาก ถ้าต้องการล้างผักให้แน่ใจ

ว่าจะชำระสารพิษได้ ให้ผสมน้ำส้มสายชูลงไปใต้น้ำล้างผัก ซึ่งผลพลอย ได้คือ ผักและผลไม้จะกรอบอร่อยด้วย และในเมื่อถึงหมักชีวภาพก็ห้อง ๆ หรืออาจ เป็นพีๆ ของถั่งน้ำส้มสายชู มีโอโซนออกมามากมายอย่างนั้น จะกลัวไปโยกับ สารพิษ ซึ่งอาจตกค้างมาบ้าง เรื่องโอโซนกำจัดสารพิษนี้ ข้าพเจ้าคิดใจ ๆ ตามประสาวา ถ้าชั้นโอโซนในบรรยากาศยังกรองรังสีดวงอาทิตย์ได้ โอโซน ในถึงหมักเราก็น่าจะทำหน้าที่ห้อง ๆ โอโซนในชั้นบรรยากาศ สรุปว่าเป็นก๊าซ ที่เป็นมิตรกับเรานั้นเอง สำหรับบ้านข้าพเจ้าถึงหมักก็คือถึงโอโซน เพราะเมื่อ มีกลิ่นขี้หมูขี้หมาจากฟาร์มหลาย ๆ แห่งที่ย้ายจากเขตเทศบาลมาอยู่ ตำบล เขารูปช้าง และเผื่อแผ่กลิ่นเศรษฐกิจมาถึงบ้านข้าพเจ้า ข้าพเจ้านึกอยากไป แนะนำให้ อบต. เขารูปช้างทำโครงการแนะนำเจ้าของฟาร์มหมู ให้วิธีทำ น้ำหมักชีวภาพใช้กำจัดกลิ่นพร้อม ๆ กับเปิดฝาดังโอโซนในบ้านไล่กลิ่นไป พลัง ๆ เป็นอันว่าข้าพเจ้าได้เลิกล้มโครงการเก็บเงินเพื่อซื้อเครื่องฟอกอากาศ ซึ่งมีราคากว่าหมื่นบาทไปได้ อย่างนี้แล้วจะไม่ให้ข้าพเจ้าขอบคุณถึงหมักสุด รักของข้าพเจ้าได้อย่างไรกัน

ประการสุดท้าย ข้าพเจ้าเชื่อความคิดเรื่ององค์รวม เมื่อมีผู้สงสัยเรื่อง ความสกปรก ความสะอาดของน้ำหมัก ข้าพเจ้าจะตอบที่เล่นที่จริงอีกเช่นกัน - เพราะคนที่ถามส่วนใหญ่ก็คือเพื่อน ๆ ที่ได้รับตัวอย่างน้ำหมักไปทดลองใช้ว่า อย่าคิดอะไรให้มันมากมายเลย ในโลกนี้มันก็มีของดีของเสียรวม ๆ กันอยู่ (อย่าง เช่น ตัวหนอนที่ใคร ๆ ก็รังเกียจ แต่ลองหลับตานึกเถิด ว่าถ้าโลกนี้ไม่มีหนอน อะไรจะเกิดขึ้น ซากคนและสัตว์ที่ตายคองงเต็มโลก-ซึ่งไม่ได้หมายความว่า มี ตัวหนอนอยู่ในถึงหมักของข้าพเจ้านะคะ) แล้วทุกอย่างมันก็สมดุลพอประมาณ จึงทำให้เรามีชีวิตอยู่ได้อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ในถึงหมักของเรามันก็มีของดี และของที่เราคิดว่าเสียรวมกันอยู่ แต่ประสบการณ์ของคนรุ่นก่อน ๆ บอกเรา ว่านี่เป็นการผสมที่ลงตัว และนักวิทยาศาสตร์บอกเราว่า จุลินทรีย์ที่เกิดจาก การหมักผลไม้เป็นจุลินทรีย์ที่มีประโยชน์ อย่างเช่น การหมักเหล้าองุ่น น้ำข้าว เหล้าหวาน เต้าเจี้ยว ฯลฯ แล้วเราจะไปกลัวอะไรกับสีน้ำหมักที่อาจเป็นสีน้ำตาล เพราะเราใช้กากน้ำตาลซึ่งถ้าทำรังเกียจสีน้ำตาลซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นสีที่สวยงาม ทำนาก็อาจใช้น้ำตาลทรายหมักก็ได้ น้ำหมักของท่านก็จะเป็นสีเหลือง หรือ สีทองสวยงาม แต่น้ำตาลทรายขาวอาจมีสารเคมีฟอกสีติดมาบ้าง ซึ่งก็คงไม่

อันตรายอะไรนักหนา เพราะปกติก็กินน้ำตาลทรายอยู่แล้ว และถ้าท่านพอใจ
อันตรายก็คงจะแพ้ความพอใจของท่านอย่างแน่นอน

ข้าพเจ้าขอเสริมตรงนี้น้ำน้ำหมักที่ได้จะมีสีและกลิ่นตามชนิดของผลไม้
และ น้ำตาลที่ท่านใช้แต่ถ้าใช้ผลไม้รวม กลิ่นก็จะรวม ๆ คล้าย ๆ น้ำส้มสายชู
นั่นเอง หรือถ้าในถังหมักของท่านมีกลิ่นเปรี้ยวมากเกินไป จนรู้สึกว่าคุณหมัก
เพราะจุลินทรีย์ขยายตัวมาก อาหารไม่พอ ท่านก็ควรเติมน้ำตาลลงไปเพื่อเป็น
อาหารของจุลินทรีย์ นี่ก็จะลดกลิ่นเปรี้ยวได้ สรุปว่าท่านชอบอย่างไร ก็ปรุง
กลิ่นรสได้ตามใจชอบ

อีกเรื่องที่เป็นความสงสัยของใครบางคน เขาถามข้าพเจ้าว่า ในเมื่อ
น้ำหมักมีฤทธิ์กัดกราบอะไรต่าง ๆ ได้สารพัด ชัดส้วม ชัดทอง เหลือง เครื่องเงิน
ถ้ากินเข้าไป ลำไส้ กระเพาะมีพังผืดหรือ ข้าพเจ้าก็ตอบไปตามความเข้าใจว่า
ในเมื่อน้ำหมักนี้ได้จากผลไม้ที่เรากินได้ เป็นสารอินทรีย์ชีวภาพมันไม่น่าจะ
เป็นพิษภัยกับตับไตไส้พุงเราซึ่งเป็นอินทรีย์ชีวภาพเหมือนกัน ต่อมาข้าพเจ้า
คุยเรื่องนี้กับนักศึกษาที่กำลังเรียนนิเวศวิทยาไทยกับข้าพเจ้าในภาคเรียนนี้ เธอ
ทำให้ข้าพเจ้าหายข้องใจ เมื่อเธอบอกว่า เราเคยเรียนกันมาตั้งแต่สมัยชั้นมัธยม
ว่ากรดมีสองประเภท คือกรดกินได้ อย่างเช่นกรดน้ำส้มที่ได้จากการหมัก
น้ำตาลตะไคร่น้ำ กับกรดกินไม่ได้คือกรดที่ได้จากสารเคมี ที่ใช้ผสมในเครื่องดื่ม
บางประเภท ซึ่งเมื่อดื่มมาก ๆ แล้วเป็นอันตราย คำอธิบายของนักศึกษาช่วย
ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจเรื่องน้ำชีวภาพได้แจ่มแจ้งมากขึ้น ข้าพเจ้าจึงขอขอบคุณ
เธอและขอบคุณเพื่อนของเธอที่บอกแหล่งจำหน่ายกากน้ำตาลราคาถูก ซึ่ง
ทำให้ข้าพเจ้าได้ไปพบและสนทนากับ ลุงเคล้า แก้วเพชร ยอดเกษตรกรอีก
ท่านหนึ่งที่บ้านนาหว้า อำเภอจะนะ ซึ่งโลกทัศน์และชีวิตทัศน์ของเกษตรกร
อาวุโสสองท่านที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงนี้ ข้าพเจ้าคงมีโอกาสดำเนินเขียนถึงท่าน
ในโอกาสต่อไป

ข้าพเจ้าขอบคุณมิตรสหายและเพื่อนบ้าน ที่ร่วมสนุกด้วยกัน โดยนำ
น้ำหมักไปทดลองใช้ประโยชน์ในรูปแบบต่าง ๆ จนทำให้ข้าพเจ้ามั่นใจที่จะ
เรียกน้ำหมักนี้ว่า น้ำหมักชีวภาพครบวงจร

ข้าพเจ้าได้เรียนรู้อะไรบ้างจากการทำและใช้น้ำหมัก อย่างที่
กล่าวแล้วแต่ตอนต้นว่าข้าพเจ้าสนุกและสบายใจที่ได้ทำสิ่งๆ ที่เหมือนไร้ประโยชน์

ให้กลับมีประโยชน์ และได้นำสิ่งที่ได้ไปแจกจ่ายให้เพื่อนพ้องได้ทดลองสนุกกัน ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ว่า สิ่งอัศจรรย์เหลือเชื่อนั้นอยู่ใกล้ ๆ ตัวเรานี่เอง แต่ความไม่รู้ ไม่เชื่อ และไม่อยากจะพิสูจน์ ทำให้เราพลาดโอกาสเรียนรู้และได้ประโยชน์จากหลายสิ่งหลายอย่าง เมื่อข้าพเจ้าทดลองดื่มน้ำชีวภาพครั้งแรก ข้าพเจ้าไม่ค่อยแน่ใจนักว่า การดื่มจะทำให้อาการเจ็บคอที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่ประจำจะหายไปได้ แม้อยากทดลองก็ยิ่งกล้า ๆ กลัว ๆ เพราะข้าพเจ้าก็เหมือนท่านทั้งหลาย เราต่างเติบโตมาในยุควิทยาศาสตร์ เราคำนึงถึงสุขภาพอนามัยตามวิถีคิดของชาวตะวันตกที่เราได้เล่าเรียนมาในโรงเรียน ความสะอาด ความสภปรกถูกแบ่งแยกกันคนละขั้วอย่างชัดเจน เมื่อใจไม่รับก็ยากที่สิ่งที่เราใส่เข้าปากเพื่อหวังจะเยียวยาร่างกายจะทำหน้าที่ของมันได้อย่างเต็มที่ แต่เมื่อข้าพเจ้าพิจารณาไปเรื่อย ๆ ก็เห็นว่า การรักษาพยาบาลของไทยหรือโลกตะวันออกแต่เดิมนั้น เป็นการเยียวยาแบบองค์รวม เรามียาประเภทว่าน ร้อยแปด ยาหม้อครอบจักรวาล ยาเหล่านี้ไม่ได้รักษาเฉพาะโรคหากแต่เกิดจากส่วนผสมของสมุนไพรหลาย ๆ ชนิด เพื่อสร้างความสมดุลในร่างกาย ถ้าร่างกายท่านสมดุล โรคภัยที่แทรกแซงเข้ามา ไม่ว่าจะมันจะเกิดตรงไหน ก็ต้องถอยทัพกลับไป สมัยเมื่อเราไม่มีการแพทย์สมัยใหม่ คนโบราณไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากกินยาต้ม ยาหม้อ และต้องกินด้วยความเชื่อ เมื่อเชื่อ ก็มั่นใจ เมื่อมั่นใจเท่ากับโรคหายไปแล้วครึ่งหนึ่ง เมื่อพิจารณาอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็หมดความลังเลสงสัย เมื่อข้าพเจ้าเชื่อว่าน้ำผลไม้หมักของข้าพเจ้าอุดมด้วยวิตามินและแร่ธาตุ ข้าพเจ้าจะลั้งเลไปทำไมกัน ยิ่งไปกว่านั้น ข้าพเจ้าเคยอ่านตำรายาแผนโบราณ พูดถึงส่วนผสมต่าง ๆ แล้วระบุว่าให้ละลายด้วยน้ำซึก้า อันว่าน้ำซึก้านี้เด็กสมัยใหม่คงไม่รู้จักแต่คนรุ่นข้าพเจ้าคงพอจะนึกได้ ว่าหมายถึงน้ำในคูน้าครวที่อยู่ที่ใต้ถุนครัวบ้านเรือนไทยโบราณ เป็นที่รับน้ำเสียจากครัว ในยุคที่ครัวเรือนปลอดสารเคมีจากผงซักฟอก ทำไมตำรับยาไทยสมัยก่อนจึงให้ละลายยาด้วยน้ำซึก้า ไม่มีคำอธิบาย เรามาคิดได้ก้นดอนหลังว่า อาจเป็นไปได้ที่จุลินทรีย์ในดินทำปฏิกิริยากับเศษอาหารต่าง ๆ จากครัวเรือน แล้วมีคุณสมบัติบางอย่างที่เป็นคุณนำมาเป็นน้ำกระสายเป็นส่วนประกอบของยาได้ เหล่านี้เป็นประสบการณ์ที่บอกต่อ ๆ กันมา วิทยาศาสตร์สมัยใหม่ช่วยให้เรามีคำอธิบายได้มากขึ้น แต่ในยุคนี้อาจท่อน้ำทิ้งในแทบทุกครัวเรือน กลายเป็นท่อเอสลอนไปแล้วจึงหมดสมัยน้ำซึก้า น้ำทิ้งจึงกลายเป็นสิ่งสกปรก แม้ว่าใน

บางที่บางแห่งได้มีการบำบัดและนำกลับมาใช้ได้เหมือนกัน แต่นี้ก็ไม่เกี่ยวกับน้ำชีวภาพของเรา

ด้วยตรรกและวิธีคิดอย่างนี้ ข้าพเจ้าจึงตีมน้ำหมักชีวภาพ และนำมาปรุงอาหารด้วยความสบายใจและมั่นใจ จะเป็นด้วยอุปาทานหรือไม่ข้าพเจ้าตอบไม่ได้ แต่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นปัญหาเรื่องคอ เรื่องเสียงลดน้อยลงไป ตอนนี้เด็ก ๆ ที่บ้านพูดถึงน้ำชีวภาพด้วยความสนุกสนาน ถึงกับออกปากขอ น้ำชีวภาพไปฝากครูที่โรงเรียน บางทีก็พูดล้อเลียนกัน เมื่อโทรทัศน์ โฆษณาครีมโดฟ ว่าล้างด้วยโดฟหน้าต่าง ล้างด้วยชีวภาพหน้าใส แต่ทั้งหมดนั้นก็ล้างเนื้อชอบกลางยา ข้าพเจ้าไม่หวังว่าท่านผู้อ่านจะเชื่อสิ่งที่ข้าพเจ้าเขียนมาทั้งหมดนี้ แต่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้เป็นการเล่าสู่กันฟัง เพราะข้าพเจ้าเล่าด้วยปากหลายครั้งนักซึกเหน้อย จึงขอใช้ปากกาบันทึก “องค์ความรู้” ที่ได้จากการทดลองทำศึกษา สังเกต และนำน้ำหมักชีวภาพมาใช้ในชีวิตประจำวัน และเมื่อ ไททรรศน์ ให้เนื้อที่แล้ว ข้าพเจ้าจึงร้ายมาด้วยประการฉะนี้ ถ้าท่านสนใจก็ทดลองทำและทดลองใช้ด้วยตัวท่านเอง หรือถ้าเรื่องน้ำหมักชีวภาพครบวงจรนี้จะเป็นการจุดประกายให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์หรือทัศนะกันอย่างกัลยาณมิตร ข้าพเจ้าก็อนุโมทนา และขอบคุณทุกท่านที่ตั้งใจอ่านมาจนจบ สวัสดีค่ะ

ส่งท้าย

ต่อไปนี้เป็นเพียงบางตัวอย่าง บันทึกการทำและทดลองใช้น้ำชีวภาพ ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้นักศึกษาเขียนส่งประกอบการเรียนวิชาชีววิทยาไทย และวิชาพื้นฐานอารยธรรมไทย ซึ่งได้ยืนยันถึงความภาคภูมิใจ ประโยชน์และการประหยัด เมื่อนักศึกษารูจักทำน้ำสารพัดประโยชน์นี้ใช้เอง

หลังจากได้ทดลองทำน้ำชีวภาพตามที่อาจารย์สั่งแล้ว ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกว่าตัวเองสามารถเรียนรู้อะไรหลายอย่างทั้งเรื่องการทดลอง การใช้ของอย่างมีคุณค่า การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และการเป็นคนช่างคิดช่างสังเกต รู้จักประมาณกะเกณฑ์ของทั้งยังรู้สึกตัวว่ามีค่ายิ่งขึ้น เพราะสามารถผลิตของขึ้นมาใช้สอยได้เองโดยไม่ต้องสิ้นเปลือง ไม่ต้องไปซื้อหา และของที่ข้าพเจ้าทำนั้นเป็นของที่ไม่มีอันตรายต่อผู้อื่น และสภาพแวดล้อม (ธีรรัตน์ เฉิดฉิม-ราชมงคล)

ตั้งแต่หน้าชีวภาพได้เข้ามาในชีวิตของข้าพเจ้า และได้เข้ามาในครอบครัว ทำให้ครอบครัวของข้าพเจ้ามีสีสันมากขึ้น ลดค่าใช้จ่ายไปมาก รู้สึกว่าได้ให้ความสำคัญกับการกินผลไม้มากขึ้น ซึ่งแต่ก่อนจะไม่ค่อยกินกันทั้ง ๆ ที่มีประโยชน์มาก มักจะกินขนมหวานกันมากกว่า ...ได้นำเปลือกไปทำน้ำชีวภาพ ได้ลดขยะจำพวกเปลือกและผลไม้ที่เสีย ซึ่งเมื่อก่อนเป็นเรื่องน่าเบื่อมาก เปลือกผลไม้เคลื่อนกลาด มีกลิ่นเหม็น ซึ่งเดี๋ยวนี้ไม่มีให้เห็น จากกลิ่นเหม็นของผลไม้เน่ากลายเป็นกลิ่นหอมของน้ำชีวภาพ (ธาซินี เฉิดฉิม - ราชมงคผล)

เมื่อก่อนข้าพเจ้าใช้ชีวิตฟุ้งเฟ้อ ไม่รู้จักการรีไซเคิล และก็คงจะเหมือนกับหลาย ๆ ท่านที่ต้องรีบเร่งต่อสู้กับชีวิต หน้าที่การงานที่รับผิดชอบ โดยไม่คิดจะใส่ใจหรือทดลองทำสิ่งรอบตัวให้เป็นประโยชน์มากขึ้น แต่พอมาเทอมนี้ได้เรียนวิชาวิถีไทย...ที่ข้าพเจ้าประทับใจวิชาที่สุดคือวิชานี้ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกมีค่า และเป็นประโยชน์แก่คนรอบข้างมาก เมื่อข้าพเจ้าได้ทดลองทำน้ำชีวภาพตามที่อาจารย์ได้โฆษณา ...(สุกฤณา หมัดอาหลี - ราชภัฏสงขลา)

เมื่อกระผมได้สอบถามชาวบ้าน พ่อ แม่ เพื่อน ๆ รวมถึงอาจารย์ผู้มีประสบการณ์โดยตรงกระผมก็ได้ลงมือทำเองเป็นครั้งแรก แต่ตอนที่ผ่านมาดอนวัยเด็กผมเคยเห็นพ่อกับแม่ทำน้ำส้มตาลตะโหนดเป็นประจำ คือเอาน้ำตาลสดใส่ในเนียง (ไห) แล้วใส่เปลือกเคี้ยวลงไปประมาณ 3-4 สัปดาห์ก็มีรสชาติเปรี้ยวมาก สามารถนำไปใส่แกง ดมย่ำ ทำน้ำจิ้มสมานแผลโดยใช้หัวข่ากับน้ำส้มฝ่นที่ผ่าหม้อดินแล้วทาที่เป็นเคลื่อนหายสนิท ซึ่งแม่เคยทำให้กระผมตอนเป็นเด็ก ๆ เป็นประสบการณ์โดยตรง (สวดต. ธนวัฒน์ สุกลใส - ราชภัฏสงขลา)

ผลของการใช้น้ำชีวภาพเป็นปรากฏการณ์ที่ดีมาก ข้าพเจ้าได้มีโอกาสทดลองกับบุคคลที่ข้าพเจ้ารักมากที่สุด คือแม่ของข้าพเจ้าเอง เรื่องมีอยู่ว่าวันหนึ่งแม่ของข้าพเจ้าได้ไปแกะเนื้อปู และเกิดอาการแพ้ (น้ำที่ออกมาจากเนื้อปู) มีอาการคันมา 3-4 วันทีนั้นมือ ต่อมาก็มืดมุ่น และมีหนอง ก่อนหน้านั้นแม่เคยบ่นให้ฟังว่าคันนิ้วมือ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้สนใจ แต่พอเห็นเป็นหนองก็ตกใจ และ

นึกขึ้นได้ว่ามีน้ำชีวภาพอยู่ น่าจะลองใช้ดู ...จึงนำมาทาที่นิ้วของแม่ เกิดอาการแสบ ๆ นิดหน่อย ต่อมาประมาณ 1-2 วันแม่บอกว่า ตอนนี้อยู่ไม่คันแล้ว แผลที่เป็นหนองก็ค่อย ๆ แห้ง ต่อมาอีก 4-5 วัน แผลที่นิ้วของแม่ข้าพเจ้าก็หายหมด ข้าพเจ้าตื่นเต้นมาก อารมณ์ตอนนั้นเป็นอะไรที่บอกไม่ถูก ไม่ใช่แต่ข้าพเจ้าเพียงคนเดียวที่ตื่นเต้น เราตื่นเต้นกันทั้งครอบครัว ...ต่อมาข้าพเจ้าได้มีโอกาสทดลองอีกครั้งหนึ่งกับพี่สาวของข้าพเจ้าซึ่งมีอาการคันที่เท้า เป็นอาการเรื้อรัง เคยไปหาหมอ จ่ายเงินไปมากแล้ว ข้าพเจ้าจึงให้ทดลองทาน้ำชีวภาพก่อนนอนติดต่อกันหลายวัน อาการก็เริ่มดีขึ้น อย่างน้อยก็หายคัน และที่เป็นตุ่มพองก็เริ่มแห้ง ตอนนี้อยู่กำลังไข้อยู่ และอาการก็เริ่มดีขึ้นเรื่อย ๆ (สรีนา สมาน - ราชภัฏสงขลา)

...ข้าพเจ้าจึงอยากทดลองบ้าง โดยข้าพเจ้าเริ่มชิม “โอโฮ” มันเปรี้ยวจริง ๆ ข้าพเจ้าก็เลยนำไปใช้แช่ผ้าที่มีกลิ่นเหม็นแปลก ๆ “โป๊ะชะะ” ใช้ได้ กลิ่นหายด้วย ข้าพเจ้าโง่อยู่ตั้งนาน ที่ไม่กล้าใช้มัน รู้จะใช้ตั้งนานแล้ว ...ตอนนี้ข้าพเจ้าเริ่มรู้จักประหยัดสตังค์แล้ว ข้าพเจ้าตั้งเป้าไว้ว่าจะลองทำใช้สักปีบ สองปีบ น่าจะดี (ยุทพร หลีฉ้วน - ราชมงคล)

ที่แรกคิดอยู่ว่าจะใช้ทำอะไรดี อีกใจนึงกลัว ๆ ไม่กล้าใช้กับตัวเอง ไม่กล้าใช้กับร่างกายตัวเอง กลัวว่าจะทำให้คันหรือมีผื่นขึ้นขึ้นมาได้ แต่ข้าพเจ้าก็ลองไปถามเพื่อน ๆ ว่าได้ทดลองใช้กันบ้างหรือยัง ก็ได้คำตอบกลับมาว่าลองแล้ว แต่ลองเอามาซักผ้า ล้างห้องน้ำ ข้าพเจ้าก็เลยคิดว่า เพื่อน ๆ เขาก็ทดลองด้วยวิธีอื่น ๆ กันหมดแล้ว เหลือแต่ทดลองกับร่างกาย เย็นวันนั้นข้าพเจ้าก็เลยนำน้ำชีวภาพที่หมักไว้มาหมักผม ทั้งไว้ประมาณ 30 นาที แล้วก็สระออกปรากฏว่าผมนุ่มมาก เส้นผมดูมีน้ำหนักขึ้นมากทีเดียว เดิมทีเส้นผมของข้าพเจ้าแห้ง เสีย หยาบ กระด้าง แตกปลาย แต่เดี๋ยวนี้เส้นผมของข้าพเจ้าดูดีขึ้น...และอีกอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้ทดลอง คือนำน้ำนี้ไปเช็ดแผลที่ข้าพเจ้าเกาเพราะคันตรงนิ้วเท้า พอเช็ดซั๊ก 2-3 วันรู้สึกว่าย่อยคัน และไม่คันอีกเลย (ดวงกมล ไชยสุขทักษิณ - ราชมงคล)

แม่ของข้าพเจ้าได้เฝ้าดูพฤติกรรมการทำน้ำชีวภาพของข้าพเจ้าอยู่นาน... จากนั้นท่านก็เริ่มช่วยข้าพเจ้าทำน้ำชีวภาพ แม่ทดลองนำเปลือกกะทอนที่ กำลังเปื่อยมาถูที่หลังมือ ซึ่งเหี่ยวยุบมากเพราะแพ้ผงซักฟอกมาตั้งแต่เด็ก ทำให้มือไม่สวยอวบอ้อมกลายเป็นปมด้อยของท่าน หลังจากท่านทดลองใช้ ปรากฏว่ารู้สึกมือตึง ๆ พอวันต่อ ๆ มากก็ใช้อีก มือที่เหี่ยว ๆ ก็ดูดีขึ้นเห็น ทันตา... ส่วนพ่อของข้าพเจ้ามีอาชีพทำสวนพริกชี้ฟ้า ช่วงนั้นแห้งแล้งมาก พอติดแล้งโรคและศัตรูพืชก็มาก... ข้าพเจ้าจึงมีความคิดว่าลองดักน้ำชีวภาพไป ผสมน้ำฉีดดู พ่อก็แปลกใจว่าน้ำอะไร แต่ก็พอรู้ ๆ จากโทรทัศน์ว่ามีการทำน้ำ ที่มีจุลินทรีย์มาก ๆ ขึ้นใช้เองได้ จึงไปทดลองฉีดพ่นดู ปรากฏว่าพริกทั้งสวนดู สดชื่นขึ้น ใบเขียวชะอุ่ม พ่อบอกข้าพเจ้าว่าดีจริง ๆ จากนั้นท่านก็ขยับขยาย สนับสนุนการทำน้ำชีวภาพต่อไป (ผกาพันธุ์ ภัคดิราช - ราชภัฏสงขลา)

จากเมื่อก่อนที่ไม่รู้ว่าสิ่งที่ทำนี้มีประโยชน์หรือไม่ ตอนนั้นข้าพเจ้าได้พิสูจน์แล้วว่าน้ำชีวภาพมีประโยชน์นานับประการจริง ๆ ข้าพเจ้าคิดว่าหากข้าพเจ้ากลับบ้าน ข้าพเจ้าจะไปบอกให้แม่ทำด้วย เมื่อรู้ผลแล้วให้แม่บอกต่อ ๆ ให้นักเรียนทราบ เพื่อไปบอกผู้ปกครอง (แม่ข้าพเจ้าเป็นครู) เพราะพ่อแม่ ผู้ปกครองของลูกศิษย์แม่ส่วนใหญ่ มีอาชีพทำสวน ปลูกผักทั้งนั้น ซึ่งส่วนใหญ่ลำบากยากจน ข้าพเจ้าเลยมีความคิดขึ้นมา อยากให้พวกเขาได้นำไปใช้ปลูกผักแทนการไปซื้อยาฆ่าแมลง จะได้ประหยัด ปลอดภัย สบายทั้งกาย สบายทั้งใจ และใช้ได้ หลากหลายสรรพคุณอีกด้วย (สร้อยทอง สังข์ทอง - ราชมงคล)

น้ำชีวภาพนี้ยังเป็นน้ำเปลี่ยนนิสัยได้ด้วย เพราะมันทำให้ข้าพเจ้ามีนิสัย ที่ชอบทดลอง และเป็นคนชอบสังเกตขึ้นมากอย่างไม่ทันรู้ตัว (สุพรรณษา ชมแก้ว - ราชมงคล)

